

- Ez az ember valóban igaz volt.

Ez az igaz ember Jézus Krisztus, mint Istennel való egyenlőségét nem tartotta olyan dolognak, amelyhez feltétlenül ragaszkodják, hanem szolgálai alakot öltött, kiüresítette önmagát, hozzánk emberekhez lett hasonló. Ezért Isten felmagasztalta őt, és olyan nevet adott neki, amely fölötte áll minden más névénél, hogy Jézus Krisztus nevére hajoljon meg minden térd a földön, a mennyben és az alvilágban.

Testvérek, egyházunk elvezetett bennünket a nagyböjt idején virágvasárnaphoz, a nagyhét kezdetéhez. Már most bevezet bennünket Jézus Krisztusnak a kínszenvedésébe, mint értelmezési pontba, mint olyan tapasztalatba, amely alapján érteni tudjuk, értelmezni tudjuk mindazt, amit Jézus értünk tesz, amit majd szeretnénk a liturgiában, testvéri közösségben megünnepelni.

Jézus ismeri az Atyát, szereti az Atyát. Jézus ismeri az Atya szándékát, aki üdvözíteni, éltetni akarja az embert. Jézus ismeri az embert. Ismeri az embernek a küzdelmét, gyengeségét, ismeri sebzettségét, ismeri és magára veszi a bűn okozta sebeket, és az Atya akaratából bennünket üdvözíteni, megváltani akar. Jézus Krisztus az engedelmes, a tiszta fiú. Jézus Krisztus a szegény fiú. Az engedelmisség, a tisztaság, a szegénység isteni magatartását ragyogtatja föl előttünk. Jó ránézni, de jó tudni azt is, hogy ezzel az isteni magatartással tudjunk részt venni a nagyheti szertartásokon, tudjuk megérteni, mit tesz értünk, amikor lehajol és megmossa a lábunkat, amikor megtöri a kenyeret asztalt terítve és szétosztja mint testét és véré, odaadja nekünk táplálékul, amikor vállalja az érthetetlen és értelmezhetetlen szenvedést a meg nem értésben, a megsemmisítésben, a megaláztatásban, az elveszettségben. Ezek a mi élettapasztalataink. Mennyire fontos tudni az engedelmisség, tisztaság, szegénység tapasztalatát, amikor egy szülő kenyeret tör a gyermekének, mert enni akar neki adni. Mennyire fontos ezt a krisztusi erényt magunkra venni, amikor szolgálni akarunk. Lehajolunk és megmossuk egymás lábát, mert szolgálunk.

Mennyire fontos tudni, milyen az Isten, amikor küzdelmet vállalunk a bűn következtében és ezeket a sebeket hordozzuk magunkban, látjuk

testvéreinkben, megoldhatatlannak, kezelhetetlennek tűnik. Emberi szempontból az is. De itt van az igaz, aki értünk föláldozza az életét, hogy nekünk életünk legyen.

Csak ebből az isteni tapasztalatból tudjuk elviselni Nagypéntek estéjét, éjszakáját, nagyszombatnak a csendjét, és csak ezért az isteni erényekért van esélyünk várakozni arra, hogy az igaz, aki igaznak bizonyult, föltámad, és ahogyan ígérte, föltámadással, örök élettel ajándékozza meg azokat bennünket, akik hiszünk benne. Ünnepeljük testvérek hitünk titkát, ünnepeljük húsvétunkat. Sokszor át sem gondoljuk, meg sem éljük. Milyen óriási ajándék az, hogy mi ismerhetjük Krisztust, ismerhetjük az Ő halálát és föltámadását, ismerhetjük az Ő ígéreteit, és mi magunk is a liturgiában is imádságainkban, szolgálatunkban, liturgikus ünneplésünkben, közösségi életünkben számtalan formában meg tudjuk vallani, ki tudjuk mondani, ez az ember valóban igaz volt. Ezt az igaz embert, ezt az igaz Isten fiát akarjuk ünnepelni.

Öltsük magunkra ezekben a napokban az istengyermeki méltóságot, öltsük magunkra ezeket a Krisztustól tanult erényeket, hogy növekedjünk az ünneplésben és készek legyünk embertestvéreink szolgálatára.